

Függő és visszaeső

Itt kezdtem. Nagykikindán. Az első Amatőr Színjátszóm. Fogalmam sem volt, mibe csöppenek majd, s sokkal többet kaptam, mint amit valaha is el tudtam volna képzelni. Belecsöppentem a mézescsuporba rendesen. Rajongó lettem. Függő és visszaeső. Év közben kevesebb dózist viszek be a szervezetembe, azonban április közeledtével egyre jobban megkívánom. S mindig egybeesik a dátum a tavasz első napjaival. Döngicsélés, zümmögés, lila akácok és orgonailat, szóval már előre tudom, hogy jó lesz, nagyon jó. Tömény, de nem lehet magam túl adagolni belőle. Szeretetből és színházból egyébként sem lehet. Ahogy A PÁL UTCAI FIÚKAT sem lehet túl sokszor elolvasni vagy megnézni.

Szóval visszatértem Kikindára. KÉTSZER VOLT, HOL NEM VAN? Vajon a második alkalom még jobb lesz, mint az első? Ha valaki valahova rendszeresen visszatér, az azt jelenti, hogy ismeri, megismerte a helyet és az ott élőket. Valahogy így vagyok ezzel az egész szemlével én is. Kicsit kezdem ismerni, mégis mindig újat ad. Mindig meg tud lepni. Mint a színház maga. Soha nem látsz két egyforma előadást, s egy színész sem lesz ugyanolyan, még akkor sem, ha másodszer látod ugyanabban az előadásban. Élő, pulzáló, változó, s olyan sok mindentől függ. Rádásul ott a másik oldal, azaz a néző. Aki szintén mindig más állapotban, hangulatban ül be a nézőtérre. Megtörténhet, hogy nem volt ideje előtte enni, s most nagyon éhes. Vagy otthon jól felidegesítette valaki, ezért picit idegesebb (mint SZEGÉNY FEHÉRVÁRI), lehet nyugodt, boldog és jókedvű, lehet, hogy éppen a telihold miatt nem tudott aludni, szeretne valami könnyed hangvételt látni, vagy inkább elgondolkodtató mélylélektani drámát. De egy biztos: amikor újra feljön a közönségfény, és elhalkul a taps, mindez lényegtelennek válik, nem tud ugyanúgy kilépni a színházból, ahogy belépett. Nem ismerem a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszó Találkozó közönségének minden egyes nézőjét, de abban egészen biztos vagyok, hogy örömmel, jókedvűen, színházra éhesen és támogató figyelemmel nézik a társulatokat. Rózsi néni, az Öcsi, s így nézné maga LILI BÁRÓNÓ is, ha erre járna.

Elcsépeltem mondat, mégis igaz, hogy ez egy ünnep. Ünnepeljük, hogy ilyen sokan foglalkoznak Vajdaságban ezzel a színháznak nevezett valamivel. Verseng egymással mindenki, mégsem a díj a lényeg, hanem az együtt töltött idő, a találkozás közönséggel, zsűrivel, egymással.

A szervezők pedig abban versenyeznek, hogy ki a jobb házigazda. Ki a kedvesebb, kinél forróbb a kávé és a szeretet, kinél segítőkészebb a szervező-

csapat. A bánati vendéglátás pedig messzi földön híres, nem nézik honnan jöttél, s hogy EMILY-nek hívnak vagy Bendegúznak. Mindenki tudja, hogy AZ ALKOHOL ÖL, ezért az Egység udvarán kávé is lehet kapni, nem csak barackot, így előadások között LEGFŐBB TÁMASZUNK A SÖNTÉSPULT.

Elég csak felhúzni a szemöldökünket, valaki már ott terem, s megkérdi, mire van szükségünk, ettünk, ittunk, jól aludtunk, milyen a hangulatunk, minden rendben? Szóljunk, ha nem, megoldják, elintézik, hozzák, főzik, vasalják, szerelik, ha kell KOPASZ ÉNEKESNŐT is szereznek.

Szóval megint itt vagyok. Kikindán. Nagykikindán. Nem SÁRGA CSIKÓN jöttem, s nem is PORTUGÁLiából. AZT MONDTÁK, A VILLA ÜRES, ezért valószínűleg BERNARDA ALBA HÁZA mellett kapok szállást. Éjfélkor, ha nincs ADÁSHIBA, a tévével rendszerint eléneklek a HIMNUSZT, majd éjjelbe nyúlóan gépelek a lányokkal együtt, hogy másnapra a Súgó ropogós számát olvashassák. És nem fáradok ki, nem leszek nyűgös, várom a következő napot, bújom a programot, örülök, ha régi ismerősöket látok, s annak is, ha új társulatokat fedezhetek fel. És még a tavasz is megérkezett. Hát ilyenek ezek a PILLANATKÉPEK EGY BOLYGÓRÓL, amit Amatőr Színjátszó Találkozóznak neveznek.

Szerda Zsófi

Büszke vagyok arra, hogy vajdasági vagyok

Interjú Kátai Tiborral

Sokrétű személyiség: néptáncoktató, eseményszervező, újságíró és színész is volt egyben a nagykikindai Egység Művelődési Egyesületben. Ma már csak a néptáncoktatásnak él, de már Kiskunfélegyházán. Ő Kátai Tibor, akit a sors az anyaországba hívt, de szülőföldjét azóta sem felejtette el.

– Hogyan és miért csatlakozott az Egységhez?

– Néptáncra jártam még az iskolán belül, '74-ben kezdtem, első osztályos koromtól egészen ötödikig. Utána az Egységből jöttek néptáncoktatók tagokat toborozni a kis táncsoportjukba. Én természetesen jelentkeztem, így 1979 szeptemberétől az egyesület tagja lettem. Először a gyermekcsapatban néptáncoltam, utána 1982-ben bekerültem az ifjúsági csoportba, azaz a felnőtt néptáncgyűttesbe. Az egyesületben több szakkör is volt, mint például citera, kórus, hímzés és a drámacsoport. Az utóbbi nagyon megtetszett, mivel láttam az előadásait, így úgy gondoltam, hogy kipróbálom magam a színjátszás terén is. Ha jól számolom, akkor '89-ben kerültem a drámacsoportba, de előtte is voltak közös produkcióink a néptáncosokkal, legfőképp, amikor emlékműsorokat készítettünk. Először Tóth János javaslatára fordult meg a fejemben a színjátszás kipróbálása.

Az volt az egészben a jó, hogy tapasztalt emberek vettek körbe, mint Póczik József, Lepár Ferenc és Tóth János, és jó rendezők, mint Kovács Frigyes, Bakota Árpád és Zoli bácsi.

– A színjátszás vagy a néptánc áll magához közelebb?

– Jelenleg a néptánc, mert amióta Nagyikindáról Kiskunfélegyházára költöztem, ami lassan 14 éve volt, azóta csak néptáncal foglalkozom, de a színeset is nagyon hiányzik. Én nagyon foglalkoznék ezzel is, de a városban nincs ilyen csoport.

– Akkor színjátszással az elköltözése óta nem is foglalkozott?

– Olyan módon foglalkozok vele, hogy táncjátékokat rendezek. Mondjuk, az utolsó fellépésünkben, amit Papp Nórával készítettünk, abban a János Vitézt

dolgoztuk fel. Mi voltunk a Petőfi év alkalmából a nyitóelőadás. Táncjátékról van szó, de van benne egy kis színjáték, amiben a francia királyt játszottam. Nagyon jól esett, hogy újra felmehettem a színpadra mint színész.

– Milyen szerepei voltak az Egység előadásáiban?

– A szerepek, amelyek nagyon a szívemhez nőttek, azok a komédiákban voltak. Játszottam a Naftalinban, az Egerek és emberekben és a Mockinpott csodálatos kalandjaiban is, amelyben főszerepet kaptam. Nagyon sok főszerepet játszottam. 1990-ben volt a kedvenc szerepem, a Kőműves Kelemenné balladája, Bakota Árpád rendezésében, ahol Kőműves Kelemt játszottam. Tisztán emlékszem, hogy Árpád akkor fejezte be az Újvidéki Akadémi-

án a színművészetet és velünk, nagykikindaiakkal kezdte a pályafutását mint rendező. Ezekben az években dült a háború is, és nagyon nehéz volt összehozni ezt az előadást, de volt a rendezőnek egy módszere, ami nekem nagyon bejött. Sokszor eszembe jut ez az előadásunk. Lepár Ferencet és Tóth Jánost emelném ki, ők nagyon jó rendezők voltak, náluk is volt egy pár szerepem.

– Színjátszás mellett egyidejűleg néptáncolt is az egyesületben?

– Igen, ezt párhuzamosan csináltam. Néptáncosként indultam ennek az egész művészetnek. Volt olyan időszak a 90-es évek közepén, amikor választanom kellett a kettő közül, mert nagyon sok dolog összejött. Abból indultam ki, hogy mivel néptáncosként kezdtem az egészet, az volt már a hivatásom, így amellel döntöttem.

– Később vezetett táncsoportokat az egyesületben?

– Az úgy volt, hogy 1986-ban már az ifjúsági csoport tagja voltam és az akkori néptáncoktatóm, Kakuszi János javasolta, hogy Szegeden fejezzem be a néptáncoktatói tanfolyamot, ami 3 éves képzés volt. 1989-ben be is fejeztem, majd átvettem az ifjúsági csoport vezetését. Onnantól kezdve rengeteg fellépésünk volt, szinte minden hétvégén valahol felléptünk, vagy a drámacsoporttal vagy a néptáncgyűttessel. Ebből kifolyólag nagyon sok kapcsolat szövődött, ezért sok helyre meghívást kaptunk a fellépéseinkkel. Én úgy ismertem meg az Anyaországot, hogy keresztül-kasul utaztunk ott. Észak-Bánátot egyébként én láttam el néptáncoktatással a kiköltözésemig.

– Mennyire volt népszerű abban a körzetben akkor a néptánc?

– A teljes igazság az, hogy 1990-ig, amíg még egypártrendszer volt, addig Bánátban volt a néptánc fellendülve. Ott már voltak olyan táncgyűttések, amelyek 70-80 éve működtek. A Tiszántúlon még nagyon kezdetleges volt, esetleg a nagyobb városokban voltak néptáncosok, mint Újvidéken és Szabadkán, de nem voltak igazán aktívak, mint a bánáti részekben. Így csak '90-től lendült fel a néptáncmozgalom Vajdaságban. Szerémségben akkor kezdték el felkarolni a kisebb magyarlakta településeket, mint Maradékot. Dél-Bánát kisebb eldugott falvai akkor kezdtek el néptáncot foglalkozni. Körülbelül ekkor, az addig 32 darab csapattal rendelkező Gyöngyösbokrétán a következő években már több mint 70 csoport indult.

– Ha ennyire népszerűvé vált a néptánc Vajdaságban, akkor hogyhogy végül Magyarországra sodorta a sors?

– Voltunk párszor fellépni Kiskunfélegyházán, és a város látványa már akkor mindig megfogott, volt egy hangulata már a buszból kifelé nézve is. De ideköltözésemnek elég szomorú története van. 2005-ben a nagykikindai csoportommal kaptunk egy meghívást Kiskunfélegyháza fiatal művészeitől egy Miénk itt a tér nevezetű fesztiválra. Ez egy egy hónapon át tartó rendezvénysorozatot foglal magában a város terén. Az ottani táncosok vezetője Kasza Ákos volt, aki felfigyelt ránk, pontosabban rám. Azt mesélték az itteniek az ideköltözésem után, hogy ez úgy történt, hogy amikor megérkeztünk a nagykikindai csoportommal a fesztiválra, és kiszálltam a buszból, akkor a művelődési központ akkori vezetője, Csonka Szilvia és Kasza Ákos csak megpillantott engem. Ákos azt mondta Szilviának, hogy én vagyok az, akivel együtt kell működniük, pedig azelőtt nem is beszélünk, akkor találkoztunk először. Onnantól kezdve virágozott a barátságunk és a két egyesület közti kapcsolat, így minden nyarat Kiskunfélegyházán tölthetünk a csoporttal. Kasza Ákoskal pedig közösen mindig táncjátékokat rendeztünk. Egészen 2009 nyaráig, rá pár hétre, miután hazaértünk Kiskunfélegyházáról, kaptuk a hírt, hogy Ákos elhunyt. Ez egy nagyon nagy törés volt, szinte alig tértem magamhoz a hír hallatán. Így az év decemberben kaptam egy telefonhívást Nagyikindáról, hogy mentsem meg a félegyházi táncszínházat, mert a táncosok csak velem hajlandóak együttműködni. Ebből is látszik, milyen erős barátságok alakultak ki, hogy csak is bennem bíztak. Erről az ajánlatról nagyon el kellett gondolkozzom, mivel nekem akkor már Vajdaságban ki volt építve egy „hálózatom”, de a megélhetés kicsit nehéz volt, ezért nem volt más út a fejlődéshez, úgy döntöttem, hogy ideköltözöm. Pontosán tudom a dátumát: 2010. június 29-én, délután négy órakor megfogtam a kapu kilincset, és azóta itt vagyok.

– Nehéz volt itthagyni Nagyikindát, Vajdaságot?

– Nagyikindát nehéz volt otthagyni az ismerőseim miatt, de már akkor nagyon sokan elhagyták a várost, egyre kevesebb magyar élt Nagyikindán. Mivel én „nagyon magyarnak” érzem magam, így szomorú voltam emiatt. Meg a tudat, amitől nagyon féltem, hogy előbb-utóbb nem lesz itt kit tanítanom Vajdaságban, mert mindenki elvándorol. Mindig nagyban gondolkodtam, tömegeket akartam megmozdítani, nem volt számomra elég, ha csak két párt tanítottam. Ezért is nem gondolkodtam sokáig a lehetőségen, hogy Magyarországon taníthassak. Itt, Félegyházán is ugyanúgy viszonyulnak hozzám, mint amikor Nagyikindán tanítottam.

– Kicsi volt a létszám a bánáti körzetben?

– Megcsappant a vége felé, de tömegek voltak az elején. Amikor elindítottam '89-ben egy gyerekcsoport-

tot, akkor én is mindig az általános iskolából toboroztam a tagokat. Emlékszem, hogy akkor, az első próbán az Egység klubhelyiségében voltunk, mert a színpadon a nagycsoport próbált, és először találkoztam a jelentkező gyerekekkel, körülbelül 45-en voltak. Rengetegen. '90-től pedig csökkent nagyon a létszám.

– Hogyan tanítja a néptáncokat, mi a módszere?

– A csoportoktól függ. Jelenleg két iskolában tanítok, ott tanári módszereket alkalmazok, felépítem az órát, ahogy kell. Az iskolákban az a baj, hogy a 45 perc nem elég néptáncoktatásra, így inkább néphagyományokról beszélünk. Például, ha a somogyi néptáncokat szeretném velük megtaníttatni, akkor nem tudnám az összes lépést megtanítani nekik úgy, mint egy táncegyüttesel. De a táncegyüttesek tanítása is kicsit más, ha például erdélyi táncokat tanítok. Ott a próba elején kicsit beszélgetünk magáról Erdélyről és a táncok sajátosságairól, mint egy elméleti óra, úgy kell elképzelni. Vetíték képeket és archív felvételeket nekik. Népszokásokba is beletekintünk. Aztán elkezdjük táncolni az alapfigurákat és azoknak a variációit. Nagyon sok hangsúlyt fektetek az improvizációra, erre biztatom őket is. Mindig a könnyű lépésektől haladunk a nehezekig, amiből később összeállítok egy koreográfiát. Ráadásul rengeteget éneklünk, mert csak így lehet igazán megszeretni a néptáncot, ha örömet leled benne, örömtánc lesz belőle. Ráadásul nemcsak a színpadon, hanem a bulikban is lehet néptáncolni.

– Szokott vajdasági néptáncokat tanítani Kiskunfélegyházán?

– Volt egy olyan ötletem, hogy a nyugat-bácskai három hagyományörző falu tánckulturájából valamit betanítanék az itteni táncosoknak. Mondjuk már Hertelendyfalva vagy Székelykeve táncait, amik egyébként bukovinai székelyek táncait őrzik, megtanítottam nekik. Tehát egy kis szeletet kaptak a vajdasági néptáncokból. Érdekességként, az idősebb táncosaim nem olyan rég kértek meg arra, hogy szerb táncokat tanítsak nekik, főleg a kólót, mert tetszik nekik a zenéje.

– Mi az, ami hiányzik Nagyikindából, az Egységből?

– Nagyikindára, amikor hazamegyek, akkor mindig csodálkozom, és jól esik az, hogy milyen gyors ütemben fejlődik a város. Nyaranta utazom haza, és mindig valami változást fedezek fel a városban. Nagyikindáról maga a városi hangulat, az ottani társaság, a rokonság hiányzik. Mindig betervezem azt az egy hetet, amikor Nagyikindán vagyok, hogy a legközelebbi ismerősökkel és családtagokkal találkozzak, és akkor egy évre előre kibeszélgetjük magunkat. Az Egységből Ramónával tartom a kapcsolatot, a többiekkel sajnos nem nagyon, mert mindenki rohan ebben a rohanó világban. Én is nagyon elfoglalt vagyok, így nem jut időm arra, hogy mindenkivel tartsam a kapcsolatot, de az emlékeimben örökké él Nagyikinda és az Egység.

Molnár Emese

Egy halhatatlan ifjúsági regény

Bemutatkozott az Újvidéki Magyar Művelődési és Művészeti Központ Színes Szilánkok Diákszínpada

A vasárnapi nap első fellépői a az Újvidéki Magyar Művelődési és Művészeti Központ Színes Szilánkok Diákszínpada, akik Molnár Ferenc műve nyomán, Góli Kornélia adaptációja alapján készült A Pál utcai fiúk című musicaljét játszották el. A Pál utcai fiúk Molnár Ferenc halhatatlan ifjúsági regénye, mely a bajtársiasságról, igazságosságról és igazságtalanságról szól egy szívszorító történetbe ágyazva. A közönség most ezt a történetet megújultan, fiatalos lendületű változatában láthatta a nagykiindai származású Tóth Dániel rendezésében.

– Milyen érzéseket vált ki belőled az, hogy itthon mutathatod be az általad rendezett előadást?

– Nagyon szerencsésnek érzem magam, hogy el tudtuk hozni ide, haza ezt a darabot. Elsősorban színész vagyok, ezért számomra újdonságként hatott a rendezés, de úgy érzem, hogy sikerült egy jó előadást összehoznunk. Rengeteg érzélem kerített a hatalmába, mert ezeken a deszkákon mutatkoztam be először színészként, akkor még csak hobbiból, de mára a színészet már a szakmám lett. Rettenetesen hálás vagyok Tóth Jánosnak, aki akkoriban rendezett itt és Király Sándornak is, akitől szintén sokat tanultam, és minden embernek, aki bármilyen formában segített, vagy megpróbált megakadályozni ebben, mert általuk még több erőhöz jutottam, hogy be tudjam járni ezt az utat. Tehát ma nosztalgia és bizonyítási vágy uralkodik rajtam.

– Mennyire érzed aktuálisnak a témát? Mennyire játszanak a mai kor gyermekei, mennyire jellemző rájuk a bandázás?

– Szerintem a téma időtlen, a gyermekekből nem vész ki a bandázás, de sokkal kevesebb van belőle, mint annak idején. Az üres időt, amit régen játékkal töltöttek, most a mobiltelefonnal, TikTokkal és az Instagrammal töltik ki. Ugyanakkor szerintem a gyermekeknek szükségük van a fizikai kontaktusra, ettől nem lehet megszabadulni, ez a lényünkben van, főleg gyermekként, amikor sokkal ösztönösebbek vagyunk, mint a felnőttként. Éppen ez az oka annak is, hogy össze tudunk hozni huszonkét gyermeket, mert szükségük volt a barátkozásra, és ez is egyfajta bandázás volt. Ennek nemcsak az volt a lényege, hogy előadást hozunk létre, ami talán jó lesz, hanem az is, hogy ők is élvezzék, barátkozzanak egymással és a színpaddal, úgyhogy szerintem Molnár műve emiatt időtlen.

– Az előadás műfaja musical. Láttunk itt pörgős táncokat, dalokat és beszéltek is a színészek. Mennyire nehéz ezt egy rendezőnek összeraknia?

– Okosan kell munkatársakat válogatni. A táncos jeleneteket László Roland állította össze, aki osztálytársam volt a Művészeti Akadémián, benne mélységesen megbíztam, tudtam, hogy a táncos jeleneteket nagyon szépen meg fogja oldani. A zenétet is a barátaimmal állítottam össze, a zenekarban én is játszom, tehát ezekben a zenékben én is hallható vagyok gitáron. Tehát ezekre az emberekre mindig számíthatok.

– Okosan kell munkatársakat válogatni. A táncos jeleneteket László Roland állította össze, aki osztálytársam volt a Művészeti Akadémián, benne mélységesen megbíztam, tudtam, hogy a táncos jeleneteket nagyon szépen meg fogja oldani. A zenétet is a barátaimmal állítottam össze, a zenekarban én is játszom, tehát ezekben a zenékben én is hallható vagyok gitáron. Tehát ezekre az emberekre mindig számíthatok.

Nemecsek Ernőt **Barna Sára Máté** játszotta.

– Milyen érzés volt Nemecsek bőrébe bújni?

– Amikor megtudtam, hogy én játszhatom Nemecsek, akkor nagyon megörültem. Most először kaptam egy fontosabb szerepet, ráadásul A Pál utcai fiúk az egyik kedvenc olvasmányom volt. Nemecsek Ernő egy félénk gyerek, igazából nehéz volt eljátszani.

– Mennyire érezted a magadénak ezt a szerepet?

– Én nem tartom magam olyan félénk és visszahúzódozó gyermeknek, mint amilyen maga Nemecsek, inkább pörgős és barátkozós fiatalnak vallom magam.

Barna Sára Dávid Áts Feri alakját vitte a színpadra.

– Mennyire áll közel hozzád Áts Feri alakja?

– A szerepet azért kaptam, mert én vagyok a csoport legidősebb tagja, így logikusnak tűnt. Ő egy katonás karakter, egy hadvezér, akinek nehéz dolga van a történetben, mert kordában kell tartania a többi gyermeket, akik nagyon fiatalok, játszani akarnak, néha durvábbak egymással, és próbál belőlük egy egységes csapatot összekovácsolni. Ezért

olyan katonás, amit én is megpróbáltam a nézőknek átadni. Inspirációt katonás, háborús történetekből, filmekből merítettem.

Forró Attila Bokát vitte színre.

– Hogy érezted magad ebben a szerepben?

– A játék nagyon nehéz volt, mert Boka jelleme eltér az enyémtől, de a színészet nemcsak arról szól, hogy eljátszom valakinek a szerepét, hanem arról is, hogy belebújok a szerepébe. Nem vett sok időt igénybe, hogy belebújjak az ő karakterébe, mert én is olyan ember vagyok, aki átérzi és megérti a másik ember problémáját.

Egy érdekes szerep jutott **Juhász Ines**nek, aki a Grundon örökös Tóthot alakította.

– Ebben az előadásban mintha másféle szerep is jutott volna a mindenki által ismert Tóthnak. Meséj erről kicsit!

– A konkrét szerepem az volt, hogy Nemecsek őrangyala legyek. Ott játszottam és figyeltem végig a többi szereplő között, és ahogy Nemecsek egyre betegbb lett, úgy alakult át a szerepem egy igazi őrangyallá.

Vidács Hajnalka

Vaskos, maszkulin női szerep

Vasárnap este a magyar kanizsai Gondolat–Jel Társulat is bemutakozott

A vasárnapi nap második előadását a magyar kanizsai Gondolat–Jel Társulat a Federico García Lorca műve nyomán, Ábrahám Gréta rendezésében készült Bernarda Alba háza című előadást játszotta. Lorca a szenvedés erőteljes képét festi le, miközben a nézőt egy olyan világba vezeti, ahol a vágyak és az érzelmek ütköznek a hagyományokkal és a társadalmi elvárásokkal.

Nők férfi nélkül. Bernarda Alba kemény kézzel és erős akarattal irányítja lányai életét. Bernarda Alba házát áthatja a szenvedély, a féltékenység, a gyász és a magány. A színdarab az emberi szenvedés erőteljes képét festi le, miközben a nézőt egy olyan világba vezeti, ahol az emberi vágyak és érzelmek ütköznek a hagyományokkal és a társadalmi elvárásokkal. A szabadság, nőiség és a szerelem megélésének hiánya minden lelket megfertőz és felemészt. A halálkatalanból szabadulni csak holtan vagy tébolyultan lehet – áll az előadás tájékoztatójában.

A darabot Ábrahám Gréta rendezte, aki színészként tevékenykedett a csapatban, ami az utóbbi időben elcsendesedett, bővült, és 2023-ban állt össze újabb, frissebb felállásban. Véleménye szerint ez a darabot sokféleképpen lehet értelmezni.

– A kultúrának, a hagyományoknak történő megfelelés, illetve a mi magunknak való megfelelés közötti háború vagy össze nem egyeztetésnek a témáját jártuk körbe. A darabot a poszt-pandémiás időszakban kezdtük el, és nagyon sokat merítettünk abból a bezártságból és a lehatároltságból, amit a pandémia ideje alatt éltünk meg. Úgy gondolom, hogy ez a mű egy nyitott kapu, amit mindenki a saját szájára íze szerint értelmezhet.

– *Miért választottál férfit főszereplőnek?*

– Egy maszkulin szereplőt képzelünk el erre. Nagyon sokat beszélgettünk arról, hogy kire illik leginkább ez a szerep. A csapatunkat főleg hölgyek alkotják, két férfi szereplőnk van, de mégis egy férfit választottunk Bernarda szerepére, mert úgy éreztük, hogy ez illik leginkább az ő vaskos, maszkulin, már-már férfias személyiségéhez.

Bernarda alakját Pásztor Dániel formálta meg.

– *Hogyan élted meg azt, hogy férfiként nőt kellett játszanod?*

– Ez a szerep, illetve az, hogy férfiként egy női szerepbe kellett bújnom, hatalmas kihívás volt, és borzasztó érdekes volt maga a munkafolyamat, ahogy belebújunk egy ilyen keményebb, de mégis, a maga lágyságában női karakterbe. Ennek a finomságait megérezni egy kemény önismereti folyamat volt, másrészt pedig izgalmas.

– *Játszottál már női figurát?*

– Nem. Egyébként a női szerep szerintem minden férfi pályafutásában egy hatalmas mérföldkő.

– *Mesélj még egy picit a próbafolyamatról!*

– A próbák mindig nagyon jó hangulatban teltek. Az egész csapat nevében elmondhatom, hogy nagyon izgalmasnak találtuk a szöveget, és aztán azt is, ahogyan ezt megformáltuk magunkban. Improvizációs gyakorlatok által vittük a színpadra, igazából folyamatosan élt és hullámzott ez az egész. Egy nagyon izgalmas próbafolyamat volt.

Vidács Hajnalka

Ma a Találkozó színpadán

Évek gyakorlata és fiatalos kísérletezés

A nagybecskerekiek hosszú évek után ismét operettet tűztek a műsorukra. A Madách Amatőr színház hetvenkét éve működik, a társulat pedig két éve mutatta be a darabot. Gyakorlott torkokból fakadnak hát fel a fülbemászó dallamok. A topolyaiak pedig már a társulat nevével ígéretet tesznek: mosolyt csálnak a nézők arcára. Elnézve a darabválasztás, ebben a magunk részéről nem is kételkedünk.

Fosszilis Mosolycsalók, Topolya

Újak vagyunk, középiskolások vagyunk, nagy lendülettel alkotunk, szeretjük a kísérletezést. Legtöbbünk a topolyai Művház Mosolycsaló színjátszó csoportjából nőtt ki, ahova továbbra is aktívan besegítünk. Igyekszünk minél több tudást elsajátítani a színház terén. Novellákat, színdarabokat olvasunk,

színdarabokat nézünk, színházakat hasonlítunk össze, igazi műhelymunkát végzünk. Nemrégiben vendégül láttuk dr. Góli Kornéliát, aki egy nagyon érdekes gyorstalpaló előadást tartott nekünk színháztörténetből, valamint kitértünk a most készülő darabunkra is. Bízunk benne, hogy egy igazi, összeszokott csapat leszünk!

Fosszilis Mosolycsalók bemutatja:

Eugène Ionesco: *A kopasz énekesnő* (55')
Ellenszínmű

Rendezte: Jankovics Andrea

A rendező munkatársa: Huszár Attila

Szereplők:

Kováts úr – Tomik Eszter
Kovátsné – Kovács Nemes Kata
Márton úr – Benei Rebeka
Mártonné – Szakál Barbara
Marika, a szobalány – Mák Dorottya
Tűzoltóparancsnok – Ularik Emese
Falióra - Kubik Regina

12 éven aluliaknak nem ajánlott

Madách Amatőr Színház, Nagybecskerek

A Madách Színház 72 éve működik folyamatosan. Több évtizedes szünetet követően tűztünk műsorunkra egy komplett operettet, melynek bemutatója 2022. decemberében volt, a színház fennállásának 70

éves jubileuma alkalmából. Ezzel a Huszka-operettel Vajdaság több településén tájoltunk és tervezünk tájolni a jövőben is. Az idén március 1-jén a társulat Spiró György *Prah* című kétszemélyes darabját mutatta be.

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

2005 – Ferenczy

Ibolya-díj Kamarás Annamáriának a Karinthy Frigyes: *Nyissa ki a száját!* című előadás legjobb női főszerepéért

2006 – Szilágyi László-díj a Madách Amatőr Színház Ifjúsági Pódiumából Polyák Lászlónak Sziglieti Ede: *Liliomfi* című drámájában nyújtott legjobb férfi főszerepért

2014 – Szántó Róbert-díj a legszebb színpadi beszédért az Ifjúsági Pódiumból Csikos Dánielnek az *Éjfélűjt* című előadásból

2016 – A legjobb férfi mellékszerep megformálásáért Nagy István-díjjal jutalmazták Balázs Györgyöt, a Madách Amatőr Színház tagját a *Szendrey Júlia* előadásban Trubeczkoj herceg szerepének megformálásáért

Madách Amatőr Színház bemutatja:

Martos Ferenc – Huszka Jenő: *Lili bárónő* (120')
Operett

Rendezte: Tóth Irén

Jelmeztervező: Venczel Valentina
Zenei alapok kidolgozása: Klemm Dávid
Korrepetitor: Rontó Márta

Szereplők:

Lili – Rontó Kata
Gróf Illésházy – Halász János
Báró Malomszegi – Balázs György
Agatha grófnő – Kovács Hajnalka
Krisztina grófnő – Kiss Gizella
Clariss – Rontó Márta
Frédi – Kelemen Imre
Becsei – Jenovay Lajos
Minden szerepben – Kósa Zoltán

Kis pillanatok igazsága

Az újvidéki Színes Szilánkok Diákszínpad Molnár Ferenc–Góli Kornélia–Tóth Dániel *A Pál utcai fiúk* című előadásának zsűrizése

Az újvidéki Színes Szilánkok Diákszínpad előadása teljesen hatása alá kerítette a közönséget, és az elmondások alapján a zsűritagoknak is nagy élményt okozott. Az előadás végén szünni nem akaró vastappsal jutalmazták a fiatalokat.

A *Pál utcai fiúk* előadás musical formájában került a Találkozó színpadára. A darab értékelését Virág Kiss Anita vezette fel, majd átadta a társulatnak ajándékát, és elmondta, a szervezők idei szakmai ajándéka az, hogy minden társulat delegálhat egy tagot a MAdT-táborba. Hozzáfűzte, hogy szerinte az előadás dalai nagyon fülbemászóak, „slágergyanúsak”, többen dúdolgatva hagyták el a nézőteret. Bemutatta a zsűritagokat, majd átadta nekik a szót.

A szakmai értékelést Magyar Zsófia kezdte azal, hogy megköszönte a csapatnak az előadást és az élményt, mivel mindig fontos és meghatározó számára ezt a darabot színpadon látni. Elmondta, észrevételei leginkább a rendezőhöz szólnak, mintsem a színészekhez.

Először a színpadi energiára, majd a mozdulatokra tért ki. A darab kezdetén, a színpadra lépéskor hatalmas energiával jöttek be a színészek, és ezzel az erővel járták be a teret, de az energiákból a későbbiekre is tartogatni kellett volna még. Ha a koreográfia egy pozitív jelenet része, egy örömködés, akkor azt meg kell élni, és nem szabad, hogy mindössze egy mosolyban nyilvánuljon meg, hanem a mozdulatokban, az energiákban is éreztetni kell. Az egyéb mozdulatokban is energiának kell lennie, például, ha fent van a kéz, akkor az fent van, nem csak félig, és ennek az elejétől a végéig meg kell maradnia.

Zsófia véleménye szerint túl sok minden történik egyszerre a színpadon, sok ember reagál egyszerre többféleképpen, és ebből kifolyólag szép pillanatok vesznek el, mert nem tudni, hol a lényeg, a fókusz. Ez az egész előadásra érvényes szerinte, mert ugyan követhető a történet, de sokszor a színpad hátsó részén zajlanak a jelenetek, a beszédek, így nem érnek el a nézőhöz.

Felhívta a figyelmet a szemkontaktus fontosságára: ha a partnerhez beszél a színész, akkor rá kell nézni, tartani kell a szemkontaktust. Elmondta, hogy bár nem ismeri a csapatot, nem tudja mióta játszanak együtt, de úgy látja, hogy jó a csapat, és jól érzik magukat darab közben, szeretik ezt az előadást játszani, ezért ne féljenek egymás szemébe nézni, mert nagyon nagy jelentősége van egy kitarított szemkontaktusnak.

A színpadkép kapcsán példának hozta a „kinek a micije zsíros?” jelenetet, amikor a színészek előre

jönnek, eközben párhuzamosan hátul is zajlik valami, ezáltal nem tud eljutni a nézőhöz, hogy mi is történik valójában.

Többször volt gondja a koreográfiák közbeni fényvel, például nem látta az apróbb momentumokat. *„Például, ha sötét van, és csak sziluettek lehet látni, akkor ott nagyobbakat kell mozdulni, hogy látsszon, mi történik. Ennek ellenére látta, hogy mozognak a fejek, hogy gyönyörűen komponáltak ezek a részek, csak elveszik, mert nem látni belőle sokat. Ez Nemeček történetére is igaz, amikor is felvillan a fény néhol, közben nem látni őt, lehet, hogy ő sem látja, hogy hova kell mennie. Erre egy okos megoldást kellene találni”* – fűzte hozzá.

Az előadás végén, amikor meghalt Nemeček, úgy érezte, elveszítette a gyerekek arcát. A színpadi sírásra vonatkozóan elmondta: *„vagy ne legyen sírás, vagy látni lehessen azt, hogy küszködik a gyerek azzal, hogy nehogysírja magát. Mert sokszor ez sokkal hatásosabb, mint hogyha elkezd úgy mozogni, rezegni, rángatózni, mintha sírna, és közben takarja az arcát. Vállalják az érzéseiket, és ne takarják el a nézők elől az arcukat!”*

Ezután a szót **dr. Lőrinc Tímea** vette át, aki elmondta, hogy már nagyon kíváncsi volt az előadásra, mivel ez egy olyan történet, amit a fiatalok is tudnak követni. Élvezte, el is sírta magát a darab közben. Dicsérettel illette a rendezőt az előadás előtti bebeszélésért, nagyon jó, hogy ilyen jellegű dolgokra is odafigyelnek.

Többször hangsúlyozta, hogy nem könnyű ekkora embertömeget mozgatni színpadon, és ezért is elismerés jár a rendezőnek. Neki nem volt gondja az, hogy hova figyeljen, hogy hol van a fókusz, követni tudta. Hiányolta a tömegjeleneteknél az apróbb szituációkat, melyek az előadás vége felé néhol megjelentek, és sajnálta, hogy ez nem jelentkezik akár

rögtön az első jelenetben. *„Egy kicsivel több szituációt elbírt volna az előadás, és ez is mind őket, a gyerekeket segítené, hogy a karakterüket, a saját személyiségüket tudják rétegezni a színpadon.”*

Tetszettek neki a dalok, és várta volna, hogy Nemeček énekeljen, de ennek ellenére is működött a jelenet szerinte. Ahogyan jók voltak a párhuzamos megjelenések, például, amikor külön felvonultak a Pál utcai fiúk és a vörösingesek a harchoz.

A színpadi beszéd kapcsán elmondta, hogy néhol elvesznek a ragok, de mivel ez nem szándékos, ezért kiütözik.

Kiemelte **Repstok Dórá**t, aki Csivi karakterét alakította. Elmondta: *„Dóra az, akinek minden mozdulata pregnáns, erőteljes és hittel teli. Mindegy, hogy mit mozog a láb, az a lényeg, hogy a színészek arcán látni lehessen, hogy bennme vannak a szituációban: tehát, hogy megyünk a harcba, és meghalunk a grundért, végig energiával tele.”* A harc jeleneténél főleg az arcot nézik, és ott látni kell, hogy mi a szándékuk a szereplőknek.

Megdicsérte a Pásztor testvéreket alakító **Vorkapic Anja** és **Vorkapic Emma** vagány játékát, és tetszett neki, hogy érezni lehetett a különbséget a két tábor között. Jónak találta a kosztümöket, abszolút nem foglalkozott vele, hogy fiúról, lányról van szó, nem okozott gondot, hogy lányok játsszák a fiúszerkeket. Ugyanakkor az Áts Ferit alakító **Barna Sándor Dávidot** is megdicsérte azért, hogy mennyire jól megjelenítette ennek a fiúkarakternek a határozottságát.

A császár jelenlétét szép szimbólumnak találta, így a halál ott van végig az előadás alatt, néhol humorosan. A végén az átöltözés jelenetét nagyon szépnek tartja, de a ruhák levetése lehetne kissé magasztosabb, szebb.

Kiemelte, hogy Nemeček vízbeesése nagyon a színpadi tér hátuljában történik, és gyorsan is. Szerinte ez a darab egyik nagyon fontos pontja, így *„több csinálást tenne bele”.* Nemeček leépülése lehetne látványosabb. Egyszer köhög és elveti magát, de ettől sokkal többet kellene látni a szenvedéséből.

Tetszett neki a tanárt megformáló alakítás, megdicsérte érte Repstok Dórá, ugyanakkor felhívta rá a figyelmét, hogy vigyáznia kell, mert a dikcióra rámeleg kell, mert a furcsa szájartás, beszédmód, amelyet a tanár

megjelenítésének érdekében alkalmaz. Ennél a jelenetnél érezte igazán, hogy állapotban vannak a gyerekek, hogy ott valami történik, látszik, hogy valaki unja, valaki élvezi. Ilyen állapotokat szeretne még látni.

Boka (**Forró Attila**) reakciója a végén nagyon tetszett neki, szépnek találta, megfogta az az egyszerűség, az a reakció, ahogyan végigkövette Nemecek eltávozását. Ott érezte igazán, hogy az előadásnak vége van.

A rendezőkhöz fordulva arról beszélt, hogy az előadásnak két vége van, Boka búcsúztatója az egyik vég, a másik pedig, amikor bejön az összes színész, de mégis ekkorra már megtörténik a nézőben, hogy vége van, és mégis jönnek még rá, folytatódik az előadás.

A szót ezután **Brestyánszki Boros Rozi** vette át, aki elmondta, nagy öröm neki ekkora csapatot látni a Találkozó színpadán. *„Nagyon jó látni ezt a tömeget együtt, egy tömbbé erősödni. Hihetetlen erővel és fegyelemmel adják elő a koreográfiákat, szép és fegyelmezett, ahogy végigtáncolják az egészet.”*

A harc jelenethez kapcsolódóan elmondta, hogy számára akkor jó egy koreográfia, ha annak van története, ha azok nem csak lépések, hanem közölnék is valamit a színészek. Számára ez a jelenet beszéd volt, nemcsak a két viaskodó bandavezéren, hanem a többiekben is látszott, hogy életre-halálra ment.

Ő is kiemelte, hogy milyen nehéz rendezőként, mikor ennyi emberrel kell foglalkozni, mert hiába kovácsolódnak egy tömbbé, mégis minden egyes szereplőnek személyes sorsa, története van. Ha valakinek csak egy mondata van az előadásban, akkor azt is belső igazsággal, hittel kell kimondani. Nem eljátszani, hanem belső, csöndes hittel elmondani. A csoport vezetője, Figura Terézia ekkor megjegyezte, hogy van egy fontos mondat, ami minden előadás előtt elhangzik náluk, ez pedig, hogy *„Ne csak eljátszunk, hanem éljük is meg a szerepet”* – ezt minden előadás előtt elmondják.

Nehéz dolga van a Nemecek megformáló színészeknek, **Barna Sára Máténak**, hiszen 14 évesen eljátszani a halált nem könnyű. Szerinte egy hajszálon múlt, hogy ne csússzon át pátoszba, hogy ne legyen rikató. Sokkal jobban elérhető a néző megihatottsága, ha belső csöndből építkezik a jelenet. Vigyázni kell, hogy mikor az érzelmesebb jeleneteket játsszák, akkor azokat ne meghatóan játsszák, hanem csak egyszerűen őszintén, mert az sokkal fájóbb, meghatóbb lesz a nézőtérben.

Egyetértett Timeával az előadás végének a kapcsán, szerinte is több vége volt az előadásnak. *„Omman-tól kezdve, hogy Nemecek elment, már megtörtént, aminek meg kellett történnie. És akkor még erre bejön mindenki, és ekkor megölik a nézőben a katarzist. És akkor még felfedezik, hogy nem szuszog, még egyszer megölik a katarzist, és akkor még jön... Abban a pillanatban, ha távozás után áll be a csönd, az olyan, mint a szívhang...”*

Beszélt a történet aktualitásáról, hiszen egy nem mai történetet, egy nem igazán mai nyelvvel mondanak el teljesen mai ruhákba öltözve, mai táncokkal, mai zenéssel. Szerinte is nagyon jó a zene, a dalszöveg, és az, hogy teljesen saját a produktum.

„Dicséretes, elképesztő, hogy milyen erővel és energiával bír, hogy nem használtok külső anyagokat, hanem teljesen belső anyagokra támaszkodtok.”

Végezetül, kis humorral fűszerezve elmondta, hogy egy problémája van: *„Ha megnézzük az arányt, akkor ez az előadás nem a Pál utcai fiúk, mert sok a lány, de jól játsszák. Nem fiúkat akarnak játszani, hanem lányokat játszanak, úgyhogy ezért nem Pál utcai fiúk, de nem is Pál utcai lányok, hanem Pál utcai brancs, vagy valami hasonló. De kis pillanatok igazsága, ez volt végül is a lényeg.”*

Bosznai Sára

Tragédia a forró spanyol nyárban

A magyarkanizsai Gondolat-Jel Társulat zsűrizése

A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXVIII. Találkozójának harmadik napján két előadást láthatott a nagyerdemű, közülük a második egy nagy visszatérő, hiszen a magyarkanizsai Gondolat-Jel Társulat már nem egyszer szerepelt a találkozó színpadán, de pár éve nem készült új előadás a csapat műhelyében. Két-három év szünet után azonban új felállásban, Ábrahám Gréta rendezésében bemutatták Federico Garcia Lorca Bernarda Alba háza című művét. Reméljük, mostantól kezdve minden évben viszontlátjuk őket.

NE LEGYENEK „MINTHA” MOZDULATOK!

A beszélgetést Brestyánszki Boros Rozi indította, aki először a rendezőt kérdezte, akinek ez az első rendezése, korábban a színpadon láthattuk. Gréta elmondta, vannak rendezői ambíciói, ki szeretne volna próbálni a másik oldalt is. Az előadást még nem játszották nézők előtt, itt került sor a bemutatóra.

Rozi erre reflektálva elmondta, a bemutató általában egy fázis, egy élő dolog, nem lebetonozott forma, ilyenkor – ha úgy látják szükségesnek – lehet még változtatni apró dolgokon.

„Ez a szöveg, a történet elsősorban egy elfojtott szenvedélyekkel, elfojtott szexualitással teli szöveg az én olvasatomban, s most egy Bergmant láttam a színpadon. Egy svéd, északi letargiát, ami nagyon más. Az összes mondat, fogalmazás, színpadi jelenlét nagyon furcsa nyelvezettel, hangsúlyozással történt, ami sokszor problémás, mert nem értem a szóvégi mássalhangzókat, szóvégeket. Több esetben ezeket elnyelitek, ami gyakorlat kérdése, javítható. Sokszor tartotok egy-egy mondat után szünetet, ami stilizálttá teszi ugyan, de elveszi az egésznek a vérét, a pezsgését, s nem tudom ebben az esetben miről szól az előadás. Betudható lehet ez a lámpaláznak vagy a premierdruknak, mert sokatokban ott látom a szenvedélyt”

– fogalmazott Rozi. Külön kiemelte a Magdalenát játszó **Farkas Luca** játékát, akinek a cserfessége nagyon jól működött, szerinte több helyen is visszaköszönhetne.

Ezután a rendezőhöz intézte észrevételeit, miszerint hiányát érezte néhol a szituációknak.

„Nincsenek „mintha” mozdulatok. Nem „mintha” nézem meg, hogy megcsípte-e a lábamat a bolha, vagy nem „mintha” törölöm le az asztalt, hanem tényleg megcsinálom. Aki viszont kötögetett, az tényleg kötögetett, ezeket

a történéseket köszönöm, hiszen valójában megtörténtek, de éppen ezért válik le róla minden „mintha” pillanat. Amit értek, az a monotónia, a repetitív történet, ami jelen van nálatok, s már említettem egy másik csapat kapcsán, hogy a csöndet csönddel ábrázolni unalmas, tehát a monotóniát monotóniával ábrázolni szintén az. A minden napok állandóságát érdemes lenne annak ellenpontjával megmutatni, megkeresni, mi lehet az, hogy a néző is értse, hogy itt a monotóniáról beszéltek” – fűzte hozzá a rendezésről beszélve.

Pepe El Romano szerepében **Kobrehel Balázt** láthattuk, akinek karaktere verses formában szólalt meg. Rozi kiemelte, hogy muszáj lassan artikulálnia, hogy a közönség megértse, mi történik. Ezután néhány külső jegyről is beszélt, azaz arról, mennyire zavaróak a civilben pirosra lakkozott körmök egy olyan előadásban, ahol a kék szemfestéknek nagyon fontos dramaturgiai üzenete van.

A nagymamát, Maria Josefát szintén Farkas Luca játszotta, itt Rozi arra tért ki, hogy a nagymama utolsó jelenetéből sok mindent nem értett.

„Értem, hogy visít a maga örületében, mert kitör belőle minden elfojtott szexualitás, ami egyébként mindenkit kell, hogy jellemezzen, de a sikongás nem elég, muszáj

érfenem, mit mond, hogy megértsem a szituációt is” – mondta Rozi, majd arról is beszélt, hogy ha nem érzi a feszültség növekedését az előadásban, ami végül az öngyilkossághoz vezet, akkor nem történik meg Adela halála. Kell, hogy a tenzió növekedjen az elejétől a végéig.

Szerinte nagyon pontos választás volt, hogy a főszereplő Bernarda Albát, azaz az anyját egy férfi játszotta (**Pásztor Dániel**), mint mondta, nem érezte viccesnek egy pillanatig sem.

Mondandóját biztatással zárta, szerinte nagyon izgalmas, hogy Gréta vállalkozott rendezésre, úgy érzi, van értelme ezzel foglalkoznia, s sok kedvet és erőt kívánt a folytatáshoz, illetve férfi színészeket, hogy tudják színesíteni a repertoárt a következő előadásukkal.

BÁTRABB SÜTIEVÉST!

A szót **Magyar Zsófia** vette át, aki gratulált a csapatnak a bemutatóhoz, hozzátéve, hogy reméli, még sok alkalommal előadhatják, ezáltal bele tudnak majd lazulni, merészebben bele tudnak menni, s átélni egyes jeleneteket.

Megdicsérte az előadás esztétikáját, s a női alakokat, szép finom mozdulatokat látott, amiket lehet még bátrabban használni a színészeknek. Az Adelát játszó **Ábrahám Flóra** jól működtette karakterének flegmaságát, de mint mondta, kíváncsi lenne annak többi arcára is.

„Amikor egyedül maradsz a színpadon, s csak téged nézlek, ott olyan szépen látható, mi történik benned. Erre biztatnálak. Ha egy veszekedés közepében vagy, vagy más hatás ér, akkor ne mindenre flegmasággal reagálj,

engedd át magadon, s keresd meg, mi az a köztes érzelem, ami még belefér, de nagyon ügyes vagy, szép váltásaid, jó pillanataid vannak az előadásban” – emelte ki Zsófia, majd a sütiévés működési elvről szólt pár szót, mely szerint lehetne bátrabb is, pláne, ha stresszevésről beszélünk a karakter esetében.

„Tudom, hogy ez színpadon nem egyszerű, meg kell rágni, lenyelni, közben morzsálódik is, de nyugodtan merj ebbe belemenni. S ne zavarjon a sütistál, nem kell rakosgatni, vedd nyugodtan az öledbe, vállaltan, s kezd el zabálni. Ha pedig maga a süti mintegy szimbólumként működik, azaz, ha tragédia történik, eszünk, akkor lehet ez egy központi kellék, egy mankó, amihez nyúlunk, ha gáz van” – fejtette ki.

A veszekedés jelenetben szerinte nagyon szép pillanat volt az arról való leválás, megvolt a kellő szünet is, a váltás azonban lehetne még nagyobb. „Kiabáljátok bátran, hogy hallgass, de ha előtte nem meritek felemelni a hangotokat, akkor nincs mire azt mondani, hogy hallgass. Menjetek bele bátrabban!”

Zsófia nem használta hangfelvételeket az előadásban, ugyanis ezek mindig egy kintről jövő történetet jelenítenek meg, amit jól tud jelezni a színészek arca is, a közönség érteni fogja, hogy most egy kinti történetről van szó, főleg, ha az el is hangzik, mint az, hogy ugatnak a kutyák, vagy hogy a férfiak mennek haza a munkából, hiszen látja a lányokon, hogy a kint sétáló férfiakkal illegetik magukat az ablakban.

Szerinte is pontos döntés volt férfinak adni az anya szerepét.

„Az jutott eszembe, hogy ez esetben viszont a **Pepét** játszó színész játszhatná a nagymamát, hiszen annak arcát nem is látjuk, le van takarva. **Pepét** nem jeleníteném

meg tehát, hisz sokszor csak említik, fizikai valójában sem mindig jelenik meg, megszokja a néző ezt a formát.”

MILYEN IS EZ A BERNARDA?

Dr. Lőrinc Tímea is gratulált a nagy visszatérő csapat bemutatójához, már nagyon várta, hogy láthassa őket ismét.

„A csendeket megtartottátok, ami nagyon dicséretes, de egy idő után veszélyessé válik, ha ugyanaz a tempója. Ha egymásnak feszülések vannak, ott lehet tempóváltás, mert így egy ritmusa van, s nincs hullámváltás, de ehhez idő kell, az, hogy érjen” – vágott bele a közepébe, s ezután rá is tért a főszereplő választásra. Mint mondta, mivel nagyon erős szimbolikával operál az előadás, számára egészen addig működött, hogy férfi játssza az anyát, amíg be nem jött egy férfi, aki férfi szerepet is játszik. Onnantól nem tudta olvasni.

„Addig azt éreztem, hogy ez egy olyan nő, aki olyan karakterisztikákkal rendelkezik, ami egy férfi szigorúságához közelít, de amint bejön egy férfi férfi, akkor megkérdőjeleződik bennem, hogy miért. Ez egy költői kérdés, nem kell rá válaszolni, még én is gondolkodom rajta. Danit már láttam, becsülöm a higgadtságát, amivel kezelte a szerepet. Nem játszott rá arra, hogy szoknyában van, de itt is jön egy kérdés a fejében, hogy akkor miért kell a jelzés, ha megvannak a nemiségek. Elfogadom, mert nem ment túl a határokon” – fejtette ki gondolatát Timi.

A szót Gréta vette át, s elmondta, sokat gondolkodtak ezen, s ő a karaktert látta meg Daniban. A nagyon maskulin nőt, s úgy érezte, hogy neki állna legjobban ez a szerep, ráadásul a lányok túl fiatalok, nem tudta volna őket anyaszerepbe tenni egymás mellé.

Dani is hozzászólt, megköszönve Gréta bizalmát felé. „Ez óriási bizalom felém, hogy rám merté bízni ezt a nagyon nagy falatot. Bizott bennem, hogy meg tudom

csinálni. Sokat beszélgettünk Bernarda karakteréről. Kemény, vaskalapos, kimért asszony, én a karakterét anyukámból merítettem, nem volt nehéz előszedni ezeket a visszafogott indulatokat, vagy a dühöt, amit megkövetel a karakter úgy, hogy mellette megtartom az apró női nüanszokat is.”

Az elhangzottakhoz Timi pár tanácsot fűzött még hozzá.

„Ez a nő nem keresi más tekintetét. Ha valakire ránéz, az okkal és súllyal történik. Ebben a többiek is segíthetnek, de nekem látnom kell a különbséget a jelenetek között, hogy milyen az atmoszféra, amikor bent van az anya, s milyen akkor, amikor nincs. Nagyon jó, hogy lekerültek a cipők, s szétengedte a haját Magdalena. Hiszen meleg van. A legyezőktől is többet várok. Fülledt, spanyol időjárás és hangulat uralja ezt a történetet, ettől is nehézkes az egész. Dolgozhatsz még azon, hogy feszültséget teremts, de ebben a többieknek is segíteniük kell Danit. S ahogy a kekszet eszed, annak is oka van. Ő nem eszik kekszet csak úgy. Annak oka van, hogy miért eszi éppen akkor és ott, ahol. Amikor próbálsz kicsit belsőseges viszonyba kerülni, az is kicsit suta, nem igazán megy ennek az anyának ez az érzelem. A kekszevés tehát stresszlevezetés. Ő mondja ki: nem sírunk a férfi előtt. Itt valószínűleg régi emlékek jönnek fel benne, még jobban kell látnom a belső feszültséget, az izzást a szemében. S még valami: szerintem Bernarda soha nem kiabál. Azaz amikor egyet kiabál, akkor megfagy a levegő, utána a lányok már nem mernek megszólalni.”

Timinek tetszettek a kosztümök, szépek, s jót mutatnak a lányok a ruhákban. Egy visszaemlékező jelenet rózsaszín fényben játszódik, szerinte ebből lehetne még kettő-három, az egy kevés. Tetszett neki a szalmás jelenet, ahol nincs megjelenítve mi történt, mégis működik a szimbolikája.

Timi Ábrahám Flóra játékra is kitért, a flegmaságra, ami szerinte rendben van, hisz ez a lázadás szimbóluma, de ahol már szorul a hurok, s jönnek a célzások, féltő, hogy lebukik, ott ezt meg kell mutatnia.

A vége drámát véleménye szerint tölteni kell mindenkinnek, aki a színpadon van.

„Ez nagyon nehéz feladat, profiknak is, de ezt a részt nem az elfojtott indulatoknak, hanem a kitörő indulatoknak kell működtetnie. A vége monológban hasonlóan. De látszik, hogy

azaz elveszítette nőiességét, mert annyira szigorú, hogy epeömlést kap, ha meglát egy női nyakat, akkor az a sok szexi nő körülötte nem működhet. Az, hogy izzóan forró, elfojtott szexualitás van a levegőben az a darabban apró jelzésekben megjelenik, például a sokszor emlegetett »Nagyon meleg van« mondat, illetve a legyezővel való játék. Legszívesebben letépnék magukról a ruhákat ezek a lányok. Ezekkel még lehetne dolgozni, megérné. De gratulálok a bátorságotokhoz, amit végigvisztek, így kell ezt” – dicsérte meg a csapatot Kornélia.

kidolgozottak a jelenetek, most már csak az érzelmi volume-t kell le-fel csavargatni” – zárta gondolatait Timi.

Ábrahám Gréta megköszönte a visszajelzéseket, s elmondta tisztában vannak vele, hogy még van mit csiszolni az előadáson, hiszen nem volt könnyű öszszeegyeztetni a próbákat.

„Oláh Tamás két alkalommal részt vett a próbáin, ő is elmondta észrevételeit, s sok ponton egyezik az itt elhangzottakkal, mi si látjuk és érezzük ezeket, úgyhogy most mindezt átértesztjük magunkon, s dolgozunk rajta, most jön a finomhangolás. De mindenképpen szerettem volna elhozni a szemlére, hogy még több véleményt kapjunk, amiből tanulni tudunk, ezeket igyekszünk majd beépíteni, nem áll meg a munka, dolgozni fogunk még rajta.”

A KÖZÖNSÉG HOZZÁSZÓL

A zsűrizés végén a közönség is elmondhatta véleményét, **dr. Góli Kornélia**, az Újvidéki Művészeti Akadémia tanára elmondta, nagyon aláhúzza és dicséretesnek tartja a csapat szöveghez való viszonyát. „Érződik, hogy ki lett elemezve a szöveg, mindenki, aki színpadon van, érti ezt az előadást. Számomra ez nagy élmény volt. Az, hogy Bernardát férfi játssza, az egy bátor döntés, s sok bátor döntés van ebben az előadásban, amit nagyon szeretek. Abban egyetérték, hogy nem biztos, hogy meg kell, hogy jelenjen Pepe El Romano, hisz a férfiakról csak beszélnek, de azok nem jelennek meg. A jelmezek esetében viszont vitatkoznék, szerintem nem jók. Ha Bernarda olyan, amilyen,

Tóth Dániel színművész is jelentkezett, akiben sok gondolatot ébresztett az előadás, s annak milyensége, s monoton feketesége. „Mindezek és a szöveg milyensége által rengeteg Brechtiséget éreztem, ezt majd ti kiemeltétek, mert erre jól rá lehet futni. Nem kell megragadni, hogy milyen érzelem van bennem, amikor leteszek egy poharat, hisz Brechtnél ez úgy jelenik meg, mintha utólag elmesélné, mi történt, s nem feltétlen éli át, ettől válik elvontabbá. Nálatok ez a határon mozog, s lehet, hogy át lehetne lendülni ebbe, egy elvont szférába is elvinni, ami talán elmozdítaná, sajátossá tenné, újat, furcsát mutatna az előadás e módon” – mondta Dániel, hozzátéve, ez csak egy ajánlat a rendezőhöz, nem kritika.

A csapat a bemutatót egy vidáman elköltött közös vacsorával ünnepelte, a találkozók harmadik napján is nagyon különböző előadásokat és rendezéseket láthattunk tehát, kíváncsian várjuk a folytatást.

Szerda Zsófi

Holnap a Találkozó színpadán

Irgácsiak, figyeltem!

Természettudományos feladványsor színházlátogatóknak: mitől kezd el csordogálni az állóvíz? Mit tehetünk, ha magunk is a vízben állunk? Megüthetjük-e a bokánkat ha már a nadrágszárunk is átnedvesedett? Az állóvízben van oxigén? Ha alámerülünk, kapunk levegőt? Ha mindezekre a kérdésekre nem tudják a választ, kérdezzék csak az Irgácsiakat, kövessék a Találkozó programját!

Április 9., kedd, 19 óra

Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület,
Temerin
Jáccunk Trupp
Egressy Zoltán: *Portugál* (90')
Dráma

Rendezte: László Sándor

Az előadásról: Egy ország gazdaságának a szét-
hullásáról, az úgynevezett privatizációról, minden-
nek az elkótyavetyeléséről, a közvagyon külföldi
kézre játszásáról természetesen nem szól Egressy
Zoltán *Portugál* című tragikomédiája. Nagyon is
szól viszont mindezek hatásáról a falusi kisemberre,
arról, hogy mindez hogyan nyomorította meg testi-
leg-lelkileg a jobb sorsra érdemes kisközösségeket.

A vágyódás, az elvágyódás
keserű története ez.
A világvégi falu, Irgács egy
állóvíz, ahol nem történik
semmi, lassan emészt el
önmagát. Élőhalottként bo-
lyongó emberek, akik bol-
dogok is lehetnének, vagy
szerelmesek, egy idegen,
aki csalóka reményt hoz
magával, hogy aztán a teljes
reménytelenséget hagyja
maga után. Egy parttalan és
kiüttalan történet, ami még-
is megnevetet bennünket,
ugyanakkor könnyeket csal
a szemünkbe. Szórakoztat,
miközben gyomorszájon
üt. A szereplőket ismerjük,
mint a tenyerünket, hiszen
mi is irgácsiak vagyunk, mi
is keressük a boldogságot,
a szerelmet. Vajon a portu-
gáloknak van-e Irgácsuk?
Ők hová vágyódnak? Bol-
dogok-e? Mi, a Jáccunk
trupp ha csak apró boldog-
ságmorszákat is találtunk
a próbafolyamat alatt, azt
mind felcsipegettük, ösz-
szegyűrtük, és belesütöttük
az előadásunkba!

A Szirmai Károly MME

Jáccunk Truppja
bemutatja,
Egressy Zoltán:

Portugál
c. darabját

rendező:
László Sándor

**12 éven aluliaknak
nem ajánlott**

A fellépés előtt

Én sokszor léptem már fel, és még mindig nagyon élvezem. Mondhat akárki akármit, de a fellépés előtti pillanatok a legjobbak. Akkor izgulok igazán, ilyenkor úgy érzem, hogy a hasam összeszorul. A szívem is úgy dobog, mintha halálfélelmem lenne. Annyi adrenalin termelődik bennem, hogy úgy érzem feje tetejére tudnám állítani a világot.

Amikor kilépek a szuffita mögül, és meglátom a reflektorok által kibocsátott fényt, meglátom a közönséget. Látok ötveseket, akik azért jöttek, mert a szüleik erőszakkal elvonszolták őket, észreveszek néhány barátot, ismerős arcot, de akkor vagyok a legvidámabb, ha látom a szüleimet, nagyszüleimet.

Ezekben a pillanatokban nem hallok semmit, próbálok koncentrálni, és elengedni magamat teljesen. A mellettem álló től meghallom: „Sok sikert!”, és kezdem.

Fellépés után jön a taps. Olyankor én mindig megdicsérem magam, „Brávó Máté, ez jó volt!”, és lemegek a színpadról.

Miután befejeződött az egész előadás, rögtön a szüleimet keresem, és megkérdezem, hogy milyen volt. Ilyenkor két dolgot szoktak mondani vagy azt, „Nagyon remek volt!” vagy „Hát... bírod te ezt jobban is.” Szeretek fellépni, mert adrenalinfüggő vagyok, és én arra a fellépés előtti izgalomra várok, amit csak a színpad adhat.

Komarek Máté 7/2

Fejős Klára Általános Iskola, Nagyikinda

Színházi időutazás

(Ihlette az iskolánk előtt álló szoborcsoport)

Erkel színház, 1940.06.3. Budapest. Színpadon állok. Épp most fejeztem be a fellépésemet. A színház tele van emberekkel, akik most tapsolnak nekem, és rózsákat dobálnak. A reflektoroktól nem nagyon látom az embereket és lámpalázas vagyok. Az emberek mind hangosabban tapsolnak, vagy talán csak én gondoltam így, amíg sivalkodás el nem kezdődött.

Kiderült, hogy egy lövés dördült. A színpad mögé bújtam egy asztal alá, és a lábaimat a melleimhez húztam. Az egyik kezemet a számra szorítottam, hogy ne hallatszódjon a lélegzésem. A másik kezemmel egy baltát fogtam. Pár perccel később csend lett, abbamaradt a lövöldözés. Óvatosan kidugtam a fejemet az asztal alól. Egy nagy kezet láttam, és aztán elsötétült körülöttem a világ.

Amikor magamhoz tértem nem ismertem fel a helyet ahol voltam, csak ismeretlen embereket láttam. Sok szegény ember vett körül piszkos ruhában, minden korú, babák, tinédzserek és öregek. Hamarosan kiderült, hogy haláltáborban vagyok. A német hadsereg katonái elfogtak, és ide szállítottak Narvikba, Norvégiába.

Valaki megérintette a vállamat. Amikor odanézettem velem egyidős fiú állt előttem.

– Te biztos új vagy – mondta a fiú. Kinyújtotta a kezét. – Robert vagyok. Maga pedig...?

– Mónika – feleltem.

Kezet fogtunk. Robert megmutatta a tábor. Nem nagyon tetszett. Volt egy ház, ahol pár ezer ember aludt együtt a csupasz deszkákon, véce még nem is volt. Az alapvető tisztálkodási feltételek a nullával voltak egyenlők. Ritkán kaptunk enni, de amikor kaptunk, az moslékra hasonlított. Voltak jó emberek is Narvikban. A katonák által eldobált ennivalót összegyűjtötték és igazságosan szétosztották közöttünk. Segített az, de nem annyira, hogy mindenki jóllakjon. Sok volt a halott, nem csak az éhezéstől, hanem a betegségtől is.

Robert volt most a legjobb barátom a táborban. Látta, hogy nagyon hiányzik a színészkedés. Egy nap azzal lepett meg, hogy barakkunk mögé korhadt fából ácsolt egy színpadot.

– Tessék! Ha te boldog vagy, mi is azok leszünk – mondta Robert.

Bólintottam és könnyes szemmel a színpadra álltam. Boldog voltam, hogy megmutathatom, mit tudok. Lassan az összes táborlakó odajött nézni. Végre egy kis vidámságot csempészhettem az emberek szívébe.

Ez így ment hetekig, addig míg a raboknak nem sikerült alagutat ásniuk a kerítés alatt. Robert meg én együtt szöktünk meg Jugoszláviába, ahol 20 évvel később összeházasodtunk, és csináltunk egy színházat. Én lettem a színházi koreográfus, Robert pedig a színház igazgatója.

A szoborcsoport pedig, amelyet minden nap az ablakból bámulok, emlékeztet mindarra, aminek soha többé nem szabad bekövetkeznie.

Kuruc Angyela 8/2

Fejős Klára Általános Iskola, Nagyikinda

A tavalyi topolyai szemlén a fiatalok az online térbe költöztették a Találkozót. Az előzéseknek nagy sikere volt, kulisszatitkokat tudhattunk meg a rövid videókból. Ezt a kikindai fiatalok idén továbbfejlesztették egy plusz k-val: idén kulisszaTi(k)Tokokat láthatunk. 😊

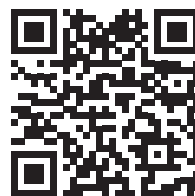
Kancsár Klára

Kancsár Klára vagyok, az Egység Művelődési Egyesület munkása. Már 25 éve járok be az Egység épületébe, mivel a fiam, Kriszti elkezdett néptáncolni. Úgy én is vele jártam be, és mondhatom, nagyon hamar a szívemhez nőtt az Egység. Nagy szerencsémre, másfél éve pont itt kaptam munkát is, így minden nap itt lehetek, ami szerintem az egyik legjobb munka. Az Egység nem más számomra, mint az otthonom, mint mindenki másnak, aki ide bejár. Minden alkalommal itt öregebb és fiatalabb generációkkal tudok társalogni és dolgozni, és itt jöttem rá, hogy mennyire jól tudnak funkcionálni és együttműködni a generációk, ha akarják. Ebben a csapatban fiatalabbnak érzem magam, mivel mindig aktívan működünk. Nagyon komfortos ez a hely, mivel mindig is arról álmodtam, hogy egy ilyen helyen dolgozzak. Szeretem a csapatot, a munkát, a bulikat, és azt a sok jókedvet, ami körbevesz minket. Nem mondom, előfordulnak problémák vagy esetleges egyet nem értések, de büszkén mondhatom, hogy mindig erősebbek vagyunk a problémáktól, és nem engedjük, hogy azok közénk álljanak.

Az újvidéki színészek elárulták előadásuk titkait

A magyarkanizsai Gondolat-Jel társulat egyik főszereplője állt kameránk elé

Gordos Anett elárulta tapasztalatait

Vajon mi vár rátok hétfőn?

A XXVIII. Találkozó szakmai zsűrije

Brestyánszki Boros Rozi

dramaturg

Azt kérték, írjak egy rövid, motiváló életrajzot, de én arról tudok írni, hogy engem mi motivál. Középkor voltam, amikor emlékeim szerint először jártam színházban. Szabadtéri előadás volt, és az egyik színész méteres közelségből nézett szembe velem. Talán Árok Feri volt, már nem emlékszem. A színház élményére azonban igen. És nem sokkal később, nagyjából hónapok múlva, már magam is rendeztem, színházat akartam csinálni. Azt is tettem. Mintha tudtam volna, hogyan kell. Ma sem tudom. Pedig huszonnégy éve ez a hivatásom is. Voltam közönszervező, művészeti titkár, rendezőasszisztens, díszletasszisztens, plakáttervező, kellégyártó grafikus, webmester, dramaturg, írtam cikkeket, esszéket, könyveket, színháztörténetet, drámákat, sőt, egy kézikönyvet is arról, hogyan kell színházat csinálni. Pedig nem tudom. Annyit tudok, a jó színházcsináláshoz kíváncsiság, alázat, bizalom, szorgalom és szeretet kell. Mindezt nagykanállal kapom Közöttetek, ahová idén tizenegyedszer hívtak vissza zsűrizni. És engem ez motivál, ez a kivételes erejű közösségi alkotás, aminek itt, az Amatőr Színjátszók Szemléjén lehetek tanúja és részese. Köszönöm!

Dr. Lőrinc Tímea

az Újvidéki Művészeti Akadémia beszédtanára, Pataki-gyűrű díjas színész

Lőrinc Tímea vagyok. 1990. december 28-án születtem Zentán. Gyermekként Kanizsán éltem szüleimmel és testvéremmel.

2009-ben felvételt nyertem az Újvidéki Művészeti Akadémia színész szakára, László Sándor és Balázs Áron osztályába. 2014-ben, a mesteri diplomám megszerzésével párhuzamosan a Zentai Magyar Kamaraszínházban kaptam munkalehetőséget. Nyolc évig dolgoztam színészként ebben az intézményben. Legjelentősebb szerepeimnek a Mezei Kinga által rendezett *Május van, tisztelt úr!* című előadásban megformált női alakokat tartom, melyekért Pataki-gyűrűre jelöltek. Szívemhez közel álló szerepek továbbá: a *Liliom* Marikája, Gion Nándor Aran-

kája, a *Bor Amálja*, a fogadósnő Mirandolinája, *Az égig érő fa* boszorkánya, *A sok hűhó semmiért* Beatricéje, a *Hullámtörés* Besse, melynek megformálásáért 2017 őszén elnyertem a Pataki-gyűrű-díjat, valamint az egyetemisták által odaítélt 10-es díjat. A becsei Befemnon Fesztiválon különdíjjal jutalmazták e szerep megformálásom. A Versűnnep Fesztiválon kétszer mérettettem meg magam. Első alkalommal, 2014-ben különdíjas lettem, 2016-ban pedig Sziveri János Társastervezésével sikerült elnyernem a fődíjat.

Eddigi pályafutásomat végigkísérte a fiatalokkal való foglalkozás. A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók szemléjével történő találkozásaim is ezeknek a munkáknak köszönhetően jöhettek létre.

Doktori tanulmányaimat 2019-ben kezdtem meg. 2021 szeptemberében, közvetlenül a kisfiam megszületése előtt, elkészítettem a diploma-előadásomat, majd 2023-ban a disszertációm átadását követően, június 15-én doktori (DLA) címet szereztem.

2022 óta az Újvidéki Művészeti Akadémia művészi beszédtanára vagyok. Feladatomnak érzem, hogy a színészhallgatóknak minden olyan szakmai tapasztalatot, gondolatot átadjam, melyekben jómagam hiszek, melyek mentén én is dolgozom, ha színházról, ha előadóművészetről van szó.

Magyar Zsófia

színész

Magyar Zsófia vagyok. 1998. december 25-én születtem, Óbecsén. Gimnáziumi tanulmányaim után 2017 júniusában felvételt nyertem az Újvidéki Művészeti Akadémia Dráma Tanszékének Magyar Nyelvű Színésztagozatára, László Sándor osztályvezető tanár és Balázs Áron tanársegéd osztályába.

Ezt megelőzően standard- és latintáncosként, szavalóként, verses-zenés összeállításokban, drámatáborok folyamán létrehozott amatőr előadásokban léptem színpadra. Több évig dolgoztam koreográfusként az óbecsei Petőfi Sándor Magyar Kultúrkörben.

2019-től minden nyáron egyhetes foglalkozást tartok gyermekeknek szintén Óbecsén.

2020 szeptemberétől a szabadkai Népszínház Magyar Társulatához szerződtem, azóta is Szabadkán élek. Dolgozom, jógázom, biciklizek, olvasok.

2022-ben léptem át először a Palicsi Színjátszó Grund küszöbét, az akkor készülő előadás koreográfusként. És ottmaradtam. Most alsós diákokkal foglalkozom, játszom, nevetek, töltődöm.

AZ ÖREG KOMÉDIÁSOK

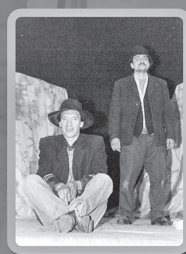

Az amatőr színjátszó csoport az egyesülettel egyidős. Eleinte rövid egyfelvonásos darabokat állítottak színpadra, ám később áttértek teljes estés előadásokra. A társulatban összesen 91 aktív tag tevékenykedett.

1981-től kezdve gyakorivá vált a vendégrendezők alkalmazása, bár az amatőr rendezők is aktívan részt vettek a produkciók előkészítésében. Az Egység Művelődési Egyesületben olyan amatőr rendezők dolgoztak a színjátszókkal, mint Lepár Ferenc, Tóth János, Póciók József, és jelenleg Király Sándor irányítja a helyi amatőr magyar színjátszókat.

Munkájuk számos rangos elismerést hozott számukra mind Vajdaságban, mind Magyarországon. Ők az egyetlen vajdasági amatőr társulat, mely minden Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszó Találkozózn részt vett, ezért érdemelték ki az Öreg Komédiások címet (2015). A József Attila Színtársulat rendszeresen részt vesz Budapesten a Magyar Művek Szemléjén is.

2021-ben az Egység Művelődési Egyesület keretén belül Tóth János rendezőnek emléket állítva megtartottuk az első Totya szemlét, a rövid jelenetek találkozóját.

Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXVIII. Találkozójának színlapja • Kiadja a nagyikindai Egység Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Mészáros Júlia munkája nyomán • Tördelőszerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Virág Kiss Anita és Csuvárdity Tamara • Munkatársak: Bosznai Sára, Csuvárdity Tamara, Hernyák Zsóka, Kormányos Katona Gyöngyi, Kovács Laura, Molnár Emese, Nagy Karina, Sutus Áron, Szerda Zsófia, Tóth Ramóna, Vidács Hajnalka, Virág Kiss Anita • Korrektor: Szeles Réka • A rendezvény megőrzéséért felel: Kakuzsi Elvira • 2024 áprilisa, Nagyikinda